

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Σὰν ἀγόρι ποῦ ἀπόστασεν ἀπ’ τὰ παιχνίδια τῆς μέρας τὰ τρελά,
ἀργοσφαλνᾷ τὰ μάτια του ὁ Γῆλιος.

Τὸ σούρουπο μουγγὸ ξεχύνεται στὴν ἐρμία.

Ἕνας ἀντίλαλος παραπλανέθηκε στὸ βάθος τῆς λυπημένης κοι-
λάδας.

Πέρα τὸ μαῦρο τραῖνο, σὰν τὴν ἀνατριχίλα, ἔσυρε ξοπίσω του
τὴν εἰκόνα τῆς πολυκύμαντης ζωῆς ποῦ πέρασεν ἐδώθενες στὸ πα-
ρελθόν.

Ἡ Ἐξορία ξαναστυλώθηκε μπροστά μας μαρμαρένια κι ἐπί-
σημη.

Πέπλο της ἡ Συλφίδα, τὸ σούρουπο ρίχνει ἀπανωθιό της μὲ
χάρη τραγικὴ καὶ τὸν ἀντίλαλο βυζαίνει στὰ χεῖλια της.

Ἕσυχα !

Ἕνα βοῦδάμαξο μονάχα ὀδηγιέται τῶρ’ ἀνάλαφρα πρὸς τὸ
κάτιο καμποχώρι ποῦ θαμποδεῖχουνε τὰ λιγδῶσα φωτάκια του.

Οἱ τροχοὶ του, λές, σκιαζονται τὸν ληθαργεμένο θόρυβο νὰ
ξυπνήσουνε, ἀπ’ τὰ βοτάνια ποιᾶς Μᾶγισσας ἀλλίμονο ;

Ξανθὸς χωριάτης στὸ ἀμάξι νιὸς καὶ πανέμνοστος κείμεται.

Κόκκινα ρόδα τὸ λυγερὸ κορμί του σκεπάζουνε κι ἄσπρα χα-
μόγελα τὸν τελευταῖο χυμὸ τῶν χειλιῶν του τρυγᾷνε.

Καὶ στοχαστήκαμε—θυμᾶσαι ; —πικρά :

Τάχα ὁ ἀποχαιρετισμὸς ἀρμονίζεται πρὸς τὸ φῶς ὅπου μίσειπε
σήμερα, ἢ ἓνα κομμάτι ἐλεψίνιας τελετῆς εἰκονίζεται ἄξαργα ;

Ὡστόσο, ὀλόγυρα λίγες νέες γυναῖκες σκυμένες σὰ βρύσες ...

Δὲν κρένουνε καὶ δὲ χερονομοῦν, ὠϊμένα μας !

Ἕσυχα ...

Μόνο πονοῦνε τὸν ἀνέκφραστον πόνο ποῦ δυναστεύει τὸ δεῖλι
καὶ λύνεται πεπρωμένος σὲ δάκρυα ποῦ σταλάζουνε μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς
μυστικόπαθης στιγμῆς, ποῦ ματώνει τὴν ὑπαρξή μας.